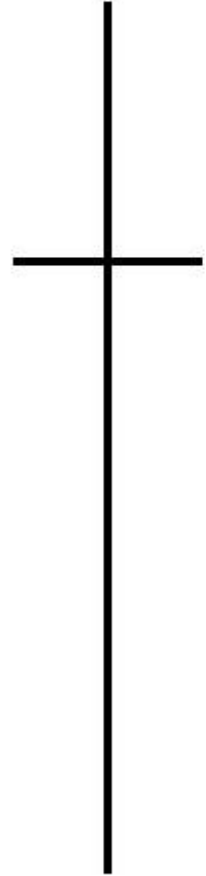

Ježíš řekl:

„Já jsem vzkříšení a život.“

(Jan 11,25)

S důvěrou v Boží dobrotu oznamujeme,
že 26. července 2022 ukončil svoji pozemskou pouť

P. Jaroslav Mikeš

Salesián Dona Boska
ve věku 69 let.

S naším spolubratrem se rozloučíme
v sobotu 6. srpna 2022.

V kostele sv. Vavřince, jáhna a mučedníka, v **Ronově nad Doubravou**,
bude pohřební mše svatá **ve 14 hodin.**

Po mši svaté bude tělo zesnulého uloženo
do rodinného hrobu **na hřbitově u kostela sv. Martina v Kněžicích.**

Prosíme o vaše modlitby.

spolubratři salesiáni

sestra Hana s rodinou

Salesián P. Jaroslav Mikeš se narodil 19. 1. 1953 v Kněžicích u Ronova nad Doubravou. Po vyučení šel budovat pražské metro, kde byl v kontaktu se salesiány, kteří nemohli působit v běžné pastoraci, protože neměli tehdy potřebný státní souhlas. Jaroslavovým duchovním učitelem, na kterého často vzpomínal, byl salesián P. Josef Kubín. Během zaměstnání u Metrostavu nastoupil na gymnázium a začal se připravovat ke kněžské službě. V roce 1980 vstoupil do kněžského semináře v Litoměřicích. Na kněze byl vysvěcen v roce 1985. Během prvních dvou let působil v Kutné Hoře, Humpolci, Jiřicích, Novém Bydžově a Hradci Králové, v letech 1987–1991 na Novém Hrádku. Už od svého kněžského mládí horlivě pečoval o salesiánská povolání. Od srpna 1991, kdy se přestěhoval do nově vzniklé komunity v Sebranicích u Litomyšle, nesl odpovědnost za aspirantát a přednoviciát, o jehož existenci se zasadil. V roce 2005 se přestěhoval do komunity v Praze – Dolních Počernicích. Téměř všechnen čas věnoval duchovnímu doprovázení. Byl v kontaktu s řadou lidí z předchozích působišť, zapojil se do misijního programu Cagliero, víkendových kurzů Otec a syn a dalších aktivit. Velkou část energie věnoval pastoraci studentů u kostela sv. Kříže v Praze Na Příkopech, ve které pokračoval i po přestěhování do Pardubic v roce 2019. Právě při odchodu do kostela sv. Kříže z pražského bytu, kde přespával, si ho Pán ráno 26. 7. 2022 náhle povolal.

„Tak jako celá jedna generace salesiánů a další spousty mladých lidí i já jsem s Jaroslavem prožil dost silných životních zážitků a pro můj život klíčových momentů. Od mého příjezdu na civilku do sebranickeho aspirantátu přes osobní doprovázení do noviciátu a ke svěcením až po spolupráci s misijními dobrovolníky na Sadbě. Z toho všeho mně přicházejí na mysl dva momenty, které Jaroslava charakterizují. Prvním byla naše společná cesta po komunitách v severním Mexiku. Chtěli jsme tamní spolubratry a jejich komunity poznat zblízka, protože jsme do mexických dálav posílali naše misijní dobrovolníky. Myslel jsem si, že Jaroslava už dost znám, ale překvapil mě, tak jako mnohokrát v mém životě. Když jsem viděl, jak dokázal oslovovat tamní představené, prokouknout atmosféru a vztahy v komunitách, ale zároveň si okamžitě získat srdce dětí a mladých v tamních oratořích, a to všechno, aniž by uměl jediné slovo španělsky – to mě prostě dostávalo. Neskutečný dar. Druhá věc, která se mi dnes, poté co přišla zpráva o jeho úmrtí, stále znovu vybavuje, byla jeho slova, která jsem od něj slyšel několikrát: že často prosí Pána Boha, aby si ho vzal k sobě rychle. Proč? Protože by nedokázal zvládnout dlouhé umírání a situaci bezmoci, kdy by byl naprosto odkázaný na druhé a někdo o něj musel pečovat. Pán ho vyslyšel...

Jaroslava, jeho silné charisma a velké dary, které dokázal velkoryse nabízet druhým, vidím vystupovat na jedné straně. Jaroslava, jeho strach z umírání a různé obavy na straně druhé. Jak lidské. Každý máme od Pána jedinečné dary a každý si neseme své obavy. Pán to ví, on nás má rád a fandí tomu, co je lidské. Jaroslave, díky za tvou blízkost, díky za tvou lidskost! Obojím jsi nám ukazoval Boží lásku.“

Pavel Gambi Ženíšek